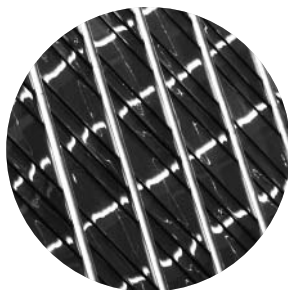

PAPP DÉNES

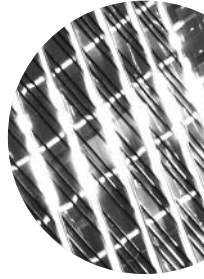
Virágvasárnap

Nem beszélek nyelveket.
Sem idegent, sem a tiédet.
A megváltott világ sarkig
tárja szemem ma éjszaka.
Mi öltük meg Jézust.
Ő és te és én. Tudom, hogy
megtesszük mindig és újra,
hiába virrasztok itt hajnalig.

Elég egy véghezvitt tett,
kimondott szó,
elgondolt gondolat,
ahogy egy elmulasztott tett,
elhallgatott szó,
el nem gondolt gondolat.

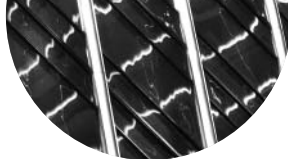

Túnődés

Itt, a négysávos út mellett,
ahol éjjel-nappal dübörög
a forgalom, fölkarvarva port
és ontva mérges gázokat,
az ódon társasház lakói
sokat köhögnek, hiába
törölgetik otthonukban
a levegő szennyyét, mely
mint fekete vattacukor
rakódik le mindenütt.
A robogó gépek zaja
feszültté és tompává tesz,
a gondolatot megfojtja,
a képzeletet tűhegynyi
kalodába zárja.

Életirigység szedi áldozatait,
bőr alá fecskendezett csönd,
friss lélegzet kísért fehér ingben.
Hová tűnt el, ami nincsen?

Coda

*„Emberek kegyetlensége velem határos.”
(Bujdosó kuruc kesergője, 1711)*

Elhagyott a babám egy szombat reggelen.
Szerettem, de ez nem számít.
Pár nap múlva Tiszaújvárosba utaztam
egy munka kapcsán, bár mindig
rühelltem a gyárat. Arra gondoltam,
új életet kezdek, egy új helyen
gyökeret ereszték. Aztán leültem
a kávézó teraszára, hogy rendeljek
egy feketét. A felszolgáló lány
kedvesen elém tette a csészét,
dekoltázsa látni engedte a bőrére
tetovált feliratot – *Akarat*.
Ez a látvány új lendületet adott.
Az állásinterjút rövidre zártam,
otthagytam az egész kócerájt.
Utaztam tovább nagymamám temetésére.
Az egyik sírásót egészen megsajnáltam,
nem bírta a hőséget. Most itt vagyok
egy lakásban, ahol leghosszabb
párkapcsolatom éltem. Nemsokára
összeszedem néhány holmim és
eltűnök innen. Ahogy a versből is.